

NEVYPLAŠME SI JAPONCE!

komentář k návštěvě japonské firmy Matsushita Electric Works, Ltd.

V souvislosti s technologickým parkem, který může výrazně pozvednout úroveň i zvuk VUT i ve světovém měřítku, navštívila naši školu delegace japonské firmy MATSUSHITA ELECTRIC WORKS, Ltd.

Tato firma se zabývá návrhy, vývojem konstrukcí, prodejem, instalací různých výrobků a systémů v oblasti stavebních produktů, elektron. a plastických materiálů, automatických kontrolních komponentů, energeticky výhodných produktů.

Navrhuje, vyvíjí, prodává a instaluje výrobky vytvářející vhodné prostředí v domácnostech, veřejných zařízeních, továrnách, atd.

MEW má sídlo v Osace, má 23.500 zaměstnanců, z toho 2.000 zaměstnanců ve výzkumu. Výroba je zajištěna v 31 továrnách v Japonsku a v 6 zámořských filiálkách.

Obrát v roce 1991 činil 200 000 000 000,- Kčs/ 200 miliard /

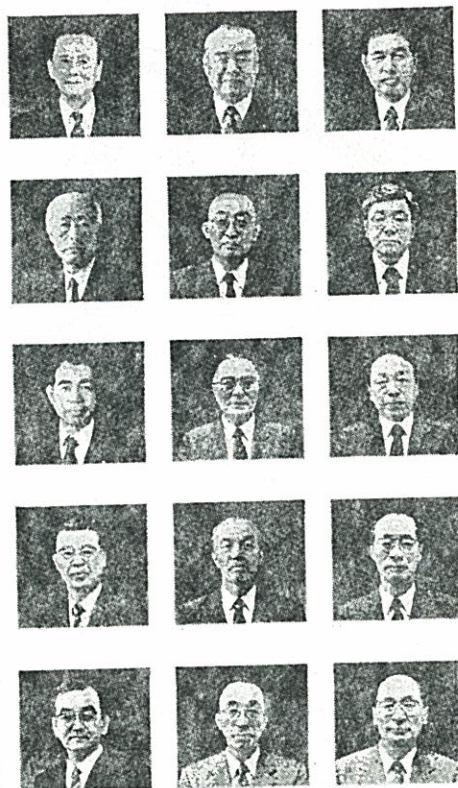
Je snad na místě zdůraznit, že taková firma, pokud jen trochu zavětrí nebezpečí ztráty svých investic nebo

nerentabilní návratnost vloženého kapitálu, podruhé zájem neprojeví. Jejich případné zklamání by mělo i další nepříjemné aspekty a to především v nedůvěře dalších potenciálních zájemců. Jedna balkánská pověra je založená na tom, že první zákazník musí vždy odejít spokojen a to třeba i za cenu výrazné slevy nabízeného zboží. Ne sice, že bych chtěl na škole zavádět balkánské praktiky, ale význam "prvního zákazníka" je skutečně obrovský.

Podle volně interpretovaných informací jde japonské firmě o získání inženýrů, kterých mají nedostatek. Pro ilustraci použijte vymyšlený citát např.: "Dokázali bychom vyrobit holící strojek o velikosti dopisní známky, ale potřebujeme nové nápady, třeba holeň laserem či vodním paprskem atd."

Firmě Matsushita Electric Works, Ltd. jde o větší prosazení na evropský trh a právě jedna z cest je i technologický park. Mám-li citovat pana rektora: "Jestliže firma projeví zájem, pak půjde o to, abychom se ukázali ve skutečně tvůrčím světle."

ljk

Poprask na akademické laguně

S laskavým svolením redaktorky Lidových novin Libuše Koubkové přetiskujeme pasáže článku "POPRASK NA AKADEMICKÉ LAGUNĚ" z nedělní přílohy těchto novin z 22.2.1992.

12. února "spadl pod stůl" návrh zákona o České akademii věd a umění. Měl v tom úřadovat dopis Rady vysokých škol a nepodepsané prohlášení české části Klubu rektorů. Prohlášení rektorů je proklamací, kterou jak říká v článku prof. Wichterle, lze velmi jednoduše vyvrátit v každém bodě.

Článek pokračuje konstatováním předsedů vědeckých rad 39 pražských ústavů ČSAV: "Pokud zákon do 31.12.1992 neprojde, hrozí likvidace Akademie a následný nákup vědeckých týmů, na něž se vrhnou ze zahraničí. Protože pokud jde o české mozky, přepočítá dolar za dvě až tři koruny. Přitom 90 procent těchto mozků sídlí v ČSAV a to zásluhou politické brutality předchozího režimu, který deplal především vysoké školy" a dále pak, otevřeným dopisem těchto předsedů členům české vlády: "Opakované odklady vyvolané záměrným nedodržováním legislativních postupů ze strany MŠMT ČR, mají fakticky za cíl podřídit veškerou oblast vědy byrokratickému aparátu ministerstva. Návrhy obdrženy ve stanovisku ministra prof. P. Vopěnky k zásadám zákona o ČAVU jsou založeny na zarážející neinformovanosti a obsahují tendenčně zkrácené a nepravdivé údaje. Ani špatný stav vysokého školství, konstatovaný v tomto stanovisku, nelze vyřešit navrhova-

ným monopolem ministerstva v oblasti vědy. Vytváření stále nových překážek v přijímání zákonů o vědě a technologiích vede k akutnímu nebezpečí, že dojde k destrukci podstatné části české vědy prostým vytvořením legislativního vakua."

Dále paní redaktorka pokračuje: "Abychom nebyli jako za starých časů, kdy se psalo jen o obsahu anticharty a o Chartě samé v žádném případě. Dva autonomní celky - vysoké školy a Akademie věd žijící naprosto nezávislými životy - jsou pro nás jistě neudržitelné. V tom má ministr prof. Vopěnka naprostou pravdu. Dále však píše. Český vědec v Paříži má pro nás větší cenu než vědec zavřený v neprodyšné laboratoři v Praze na Mazance. Vytýká Akademii absenci nepřetržité konfrontace s aplikacemi v továrnách, v nemocnicích, jež jsou důležitým zdrojem inspirace. Tvrdí, že nedostatek vnějších podnětů vede ke studiu uzavřených a izolovaných problémů, někdy i pochybné hodnoty, a ke kamuflování výsledků. Nedostatek bezprostředního ohlasu na práci je pak kompenzován navazováním zahraničních styků, nežádka s vědci stejné psychicky postiženými nacházející se v jiných zemích. Izolovanost práce v Akademii vede k její pomalosti, hraničící mnohdy s vědeckou leností a končí ve stavu naprosté neschopnosti koncepčně filozoficky zhodnotit vědecké dílo. Ministr Vopěnka pak navrhuje kroky k postupné integraci ČSAV do vysokých škol: "Do voleb v červnu 1992 zřídí ministerstvo školství a vědy. Po volbách podřídí Akademii tomuto ministerstvu."

Ministr Vopěnka soudí, že izolovaní a lenošiví jsou i mnozí učitelé na vysokých školách, kde se na rozdíl od

Akademie oddělování zrna od plev téměř nekonalo. Proto žádá urychleně přijmout nový vysokoškolský zákon, který dá větší pravomoci ministerstvu, aby bylo možné provést některé důležité organizační změny, vedené ze strany státu, kterým se vysoké školy brání. Měl by to být zákon přechodný, platný pouze do volebního období. Pak bude opět dána vysokým školám větší autonomie. V době těchto dramatických změn bude nutno akceptovat značný nárůst pracovníků ministerstva školství a vědy, neboť bude provádět delimitace, mezeřesortní jednání, personální změny apod.

Tolik ministr Vopěnka ve stanovisku, jež podruhé zastavilo projednávání zákona o osudu instituce, která podle dosažených výsledků, neseděla jen lenošivě ve své báječné izolaci na Mazance a jinde. Pro transformaci v efektivní instituci zatím učinila např. toto: vedení Akademie snížilo centrální administrativu a 50 %, selektivně snížilo k 1.1.1992 stav všech pracovníků o 30 % ve srovnání s rokem 1989, tj. ze 13 896 na 9729 osob. Vybudovalo interní grantovou agenturu. Zahájilo systematické hodnocení vědeckých pracovišť, včetně nezávislých zahraničních expertiz. Tím se vysoké školy řízené ministerstvem školství nemohou pochlubit."

Tolik Lidové noviny z 22. února, pro ujasnění doporučuji přečíst si článek celý, protože nebylo možné otisknout ho v původním rozsahu.

Stanovisko a opatření rektora a děkanů fakult

Vysokého učení technického v Brně ke sportovním aktivitám studentů.

Rektor VUT v Brně a děkani všech fakult VUT, vědomi si plně odpovědnosti za

- profil školy a fakult a jejich efektivní funkce,
- za vytvoření podmínek pro komplexní inženýrské vzdělávání studentů,
- prosazení principu volby a principu osobní odpovědnosti studenta, jako plnoprávného občana moderního, demokratického státu,
- vstup VUT v Brně do společenství vysokých škol vyspělých zemí,
- o nejrychlejší kulturní překonání pozůstatků nedávné minulosti v myšlení, jednání a organizačních strukturách konstatují:

1. Sportovní aktivity studentů VUT jsou součástí komplexu fyzických, zdravotních, duchovních a společenských aktivit, které vytvářejí profil inženýra a patří nezastupitelně ke studijním programům a studentskému životu studentů VUT.

2. Rozvíjení osobnostního profilu studenta VUT je dominantně subjektivní, a proto musí být legitimně podřízeno principu volby a osobní odpovědnosti studentů i v oblasti sportovních aktivit.

3. Vytváření materiálních, personálních a organizačních podmínek pro rozvoj osobnostního profilu studenta VUT patří k základním povinnostem funkcionářů a orgánů fakult a školy, se zákonně přímou osobní odpovědností děkanů a rektora VUT.

4. Pro pochopení nutnosti zásadních změn v pojetí sportovních aktivit studentů VUT a nalezení efektivní formy jejich zabezpečování probíhala v průběhu roku 1991 v souladu s RRO řada aktivit - diskusí, jednání, formulování osobních i skupinových stanovisek, organizačních opatření a různých fakultních přístupů. Výsledky těchto aktivit tvoří dostatečnou základnu pro přijetí koncepčních a koordinovaných opatření a rozhodnutí pro sportovní aktivity studentů VUT od šk. r. 1992/93.

Po zhodnocení všech aktivit podle bodu 4 a jejich výsledků a při respektování stanovisek akademických se-

nátů se děkani fakult VUT a rektor VUT dohodli na těchto společných a závazných opatřeních:

1. Od šk. r. 1992/93 bude u sportovních aktivit studentů VUT důsledně uplatňován princip volby studenta. Do zavedení kreditního systému na VUT bude mít uplatňování principu volby tyto formy:

a) pokud jsou ve studijním programu 1. ročníku sportovní kurzy jako povinné, má student 1. ročníku právo podat v určeném termínu děkanovi žádost o záměnu sportovního kursu za jiný kurs, zaměřený na rozvoj osobnosti. Pro ostatní ročníky platí varianta b) nebo c),

b) do studijního programu fakulty jsou zařazeny sportovní kurzy jako doporučené,

c) plně dobrovolné, ale fakultou zabezpečované sportovní aktivity.

Rozhodnutí o formě je v kompetenci děkana fakulty a ve schvalovací kompetenci akademického senátu fakulty. Po rozhodnutí zabezpečí vedení fakulty ve spolupráci s vedením školy podmínky k maximálně možnému zabezpečení výběru za daných materiálních podmínek. Personální podmínky budou postupně přizpůsobovány výběru studentů.

2. Pro všechny sportovní aktivity na VUT bude zpracován rozvrh sportovních aktivit, a to nezávisle na rozvrhu ostatních kursů podle studijního programu. Organizaci zabezpečí vedoucí KTV brněnských fakult pod organizačním vedením vedoucího KTV FS. Rozvrh pro šk. r. 1992/93 a pravidla zápisu studentů do kursů budou zpracována a předložena děkanům fakult a rektorovi ke společnému projednávání do 30.4.1992. Organizaci TV ve Zlíně si zajišťuje FT.

3. Sportovní aktivity jsou zajišťovány po celý školní rok.

4. Učitelé stavějící KTV budou zajišťovat kurzy sportovních aktivit výhradně podle své specializace pro všechny studenty VUT v Brně. Zájem studentů o kurzy jednotlivých učitelů sportovních aktivit je podmínkou jejich působení na VUT.

5. Ve snaze vytvářet příležitosti přispívající k sociálnímu zabezpečení studentů a pro rozvoj samostatnosti a odpovědnosti studentů VUT, budou v souladu se směnicí o zaměstnávání studentů VUT, studenti zaměstnáváni ve funkcích cvičitelů a trenérů.

6. Průběžně se budou sledovat a analyzovat názory a postoje studentů VUT a zkušenosti s organizací a efektivností sportovních aktivit s cílem vytvářet aktualizovanou a objektivizovanou poznatkovou základnu pro aktuální dopracování a další rozvíjení funkční a efektivní struktury sportovních aktivit. Za tyto činnosti a jejich profesionální zpracování ve formě studií za jednotlivé sportovní specializace odpovídají příslušní děkani fakult.

7. V souvislosti s přípravou přechodu na kreditní systém zabezpečí prorektor Kratochvíl jednání s děkany fakult nebo jimi pověřenými pracovníky o postavení sportovních aktivit v rámci připravovaného kreditního systému VUT.

8. Vedoucí Správy sportovních zařízení VUT je pověřen organizací jednání o možnosti soustředění všech sportovních zařízení a o podmínkách vytvoření sportovního centra VUT. Děkani fakult zmocní pro tato jednání kompetentní pracovníky.

Děkani fakult VUT a rektor VUT potvrzují závaznost dohodnutého stanoviska a dohodnutých opatření a přebírají osobní odpovědnost za jejich prosazení a uskutečňování.

V Brně dne 10. ledna 1992

Doc.ing. Alois Materna, CSc., děkan FAST

Prof.ing. Jaromír Slavík, CSc., děkan JFS

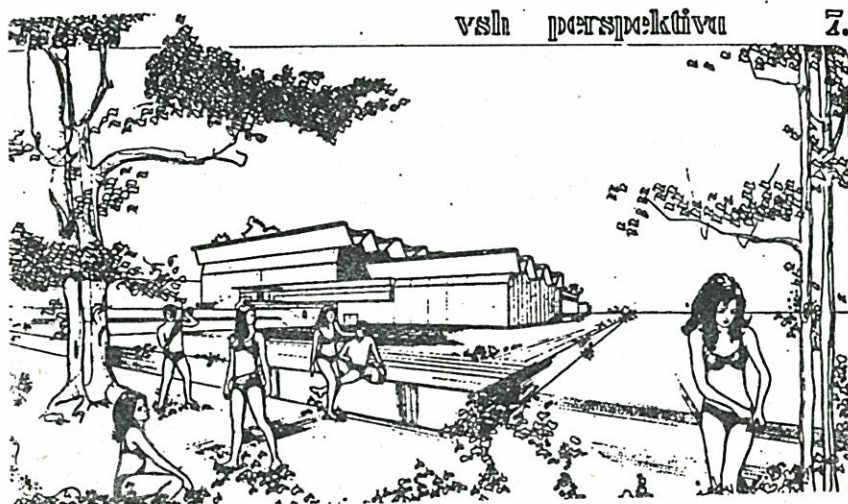
Doc.ing. Jiří Kazella, CSc., děkan JFE

Prof.ing. arch. Ivan Ruller, děkan JFA

Doc.ing. Petr Sába, CSc., děkan JFt

Prof.ing. Emanuel Ondráček, CSc., rektor

SPORTOVNÍ AKTIVITY STUDENTŮ VUT V BRNĚ

Katedra architektonické tvorby fakulty architektury VUT Brno měla dlouholetou tradici v projektování vysokých škol a jejich areálů i ve výzkumu v této oblasti. V současné době se snaží na tuto tradici navazovat moderními metodami výzkumu, předprojektové a projektové přípravy.

Jednou z moderních metod je zapojení budoucích uživatelů do předprojektové a projektové přípravy jejich budoucího životního prostředí. Jde o využití jejich požadavků, představ a názorů i respektování existujících sociálních vztahů, životního způsobu určitých sociálních

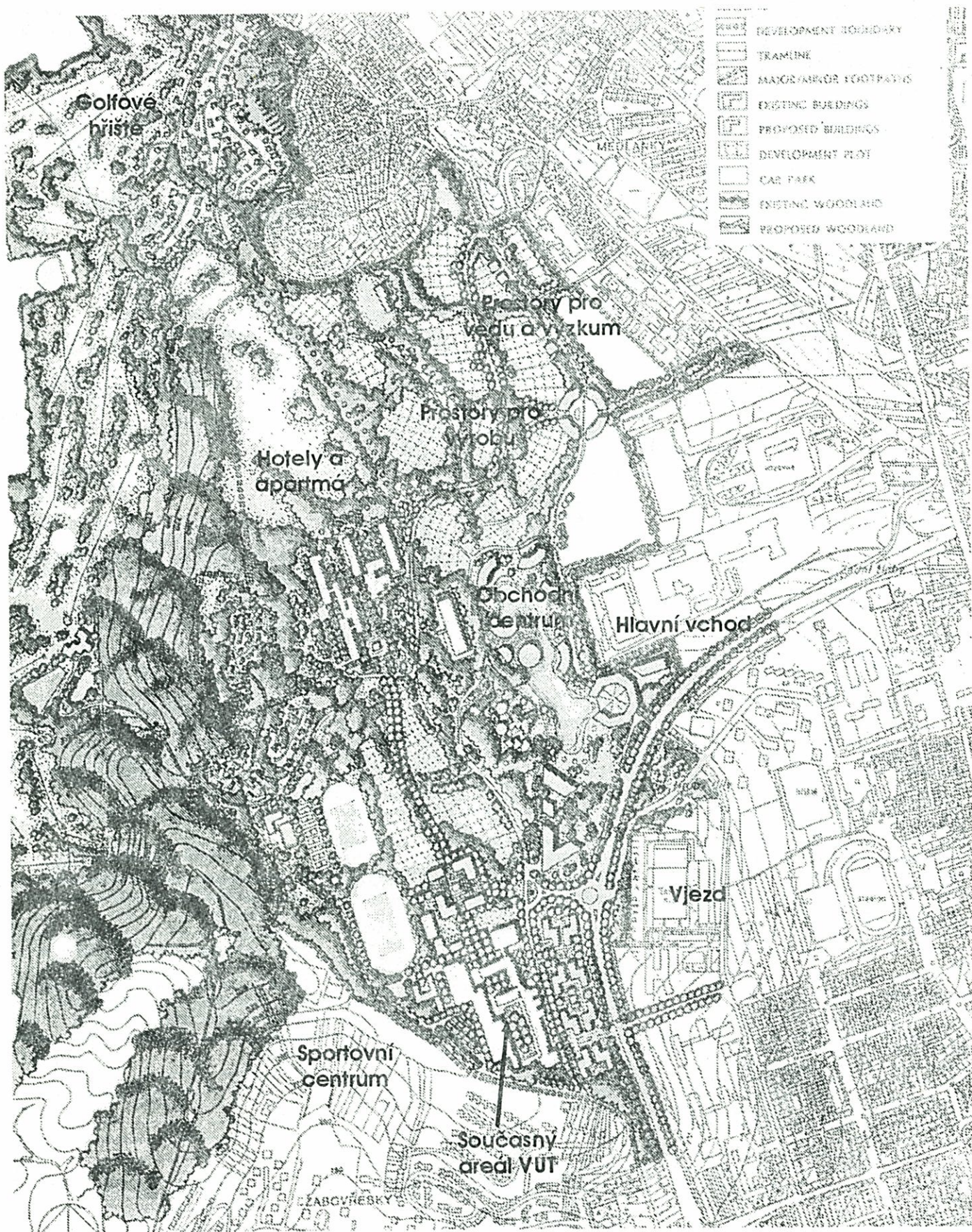
skupin atp. Takto vyprojektované životní, obytné či pracovní prostředí - můžeme říci "šité na míru" - má lépe odpovídat potřebám uživatelů, je přizpůsobeno jejich životnímu stylu, umožňuje navázat emocionální vztah s místem i stimuluje sociální vztahy lidí atd.

Cenné poznatky pro předprojektovou přípravu mohou poskytnout výzkumné metody a techniky sociologie. Byl organizován sociologický empirický výzkum z oblasti, která je v současné době předmětem intenzivního zájmu. Jsou to volnočasové aktivity vysokoškolských studentů a zejména aktivity tělovýchovné.

Tělovýchovné aktivity jsou důležitou součástí životního stylu vysokoškoláků. Nabídka ploch, hřišť a areálů pro tuto činnost u nás je v současné době nepestrá a v některých vysokoškolských centrech minimální. Často nejsou zařízení navrhována na odpovídající úrovni pro vysokou školu a nevyhovují specifickým potřebám studentů. Proto byl na FA VUT Brno zpracován empirický průzkum, kterého se účastnilo ve spolupráci s MU fakultou filozofickou a pedagogickou, Univerzitou Karlovou v Praze fakultou lékařskou hygienickou a VŠCHT v Pardubicích 1093 studentů. Výzkum byl zaměřen na rekreační tělovýchovu jako součást volnočasových aktivit vysokoškoláků. V první části se analyzoval její zajištění potřebnými prostory a zařízeními. Zjišťují se potřeby studentů v této oblasti - především metodou dotazování /standardizovaný dotazník, interview

To nejlepší v technologii bude v centru Československa, v centru Evropy, v centru světa,
kousek od centra města Brna !

Pro lepší představu o velikosti přetiskujeme plánek předpokládané rozlohy.

Povídka anglického lektora katedry jazyků

PERMISSIONE

HOWARD ATKINSON

When my father came home after the war, he looked so strong and virile, so handsome and commanding in his captain's uniform, his skin browned by the Italian sunshine, that I could not help but address him as "Sir".

He talked a lot in the first days. It seemed he had so much to tell us he could never say it all. He told us stories of adventures in the deserts of North Africa, and among the hills of Tunisia, but what he seemed to have enjoyed most was the campaign in Italy.

He loved the Italians. He had heard Beniamino Gigli sing at a concert for allied troops and was sure no other tenor in the world had so "pure" a voice. He had seen Florence and marvelled at its buildings and sculpture. And everywhere he had found in all the Italians he met a beauty of manner and courtesy at which he could only wonder.

"The children have such beautiful manners", he told us, "they even do not come into a room where there are adults without pausing in the doorway and asking *permessione*."

This example he gave of manners echoed in me and brought into my consciousness something from deep within. I was a bespectacled, awkward, shy boy and I realised afterwards that there must have been something of these Italians in me, for I did nothing which was not first "permitted" by someone, and I have always within myself first asked permission before thinking of doing any of the things I most wanted to do.

I should have liked to have gone on to university after leaving school. I talked to my father about friends who had gone there sometimes, when my father was in the room. It was as though I were asking permission to raise the subject of what I should do, to raise the question of going on into higher education, but I never dared to ask my father outright. And so, it came to be assumed that I should at once take a job and begin earning money. If he sensed I wanted to do otherwise, he chose to ignore this. So I got a job in the local library as an assistant.

In my twenties I had difficulties in making friends with girls, and never had a steady girlfriend. It is true there was another librarian-Eileen, her name was - with whom I felt a certain sympathy, and sometimes we exchanged a few words. I took her once to see a film. I wanted to kiss her as we sat in the dark of the stalls, but wasn't sure she would allow this. I didn't kiss her and we didn't go out together again.

At the library I did my work conscientiously and would have liked to have risen a little higher, but when openings came I could never find the right beginning with which to press my claim, my *permessione*.

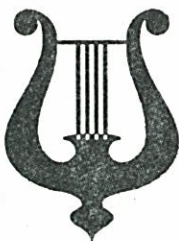
I had at one time an interest natural for one who worked with books, to write myself, and fancied I might become a poet. I wrote a few poems and sent one to a magazine. It was rejected and I stopped writing poetry.

Art classes occupied me for a season, evenings. When a group in the city invited paintings for an exhibition, I submitted two. These the selection panel turned down. Thus I received no *permessione* to be a painter, so I stopped painting.

It would have been pleasant to have left home and found myself a flat, but it was not till the death of my father, a year after my mother had died, that I felt free to do so. The house had to be sold to divide the inheritance among my two sisters, my brother and myself. I went about the city visiting landlords and landladies, but my hesitation to impose myself on these more forcefully frustrated my ever attempt to find somewhere of my own to live. In the end I took a room here in the YMCA. That was ten years ago. I live here still.

It is as though I have been waiting all my life for *permessione* to enter the fullness of life. I have let fall the word and waited, but no-one has answered or bid me enter the room. Others have rushed in without asking. They have seized what they wanted in life and live fully, are married, have homes, children, careers, possessions. They travel, talk, have friends. I carry my desires within me. I am solitary, waiting for permission to release them. Even now, as I sit here, there is a woman at the next table. She is about my own age and I believe her to be single. I should like to get to know her. I have lowered my book, looked in her direction though I feared to meet her eye. I have half-smiled and cleared my throat - *Permessione?* She pays no attention.

There must be others in this city like me, who stand like a child in a doorway, "*Permessione?*" on its lips. We wait, wait for the word to enter life and begin living. Perhaps there is nobody to give permission. Perhaps even, we do not need permission; but we are too polite, too well-mannered, to well-brought-up, not first to beg "*Permessione?*"

PERMISSIONE

Když se můj otec po válce vrátil domů, vypadal tak silácky a mužně, tak nádherně i tak velkolepě ve své uniformě kapitána, s pletí snědou od italského slunce, že jsem nemohl jinak než oslovovat ho "pane".

V prvních dnech mnoho vyprávěl. Zdálo se, že toho má k vyprávění tolik, že s tím nemůže být nikdy hotov. Vyprávěl nám o dobrodružstvích v pouštích severní Afriky a uprostřed tuniských hor, ale co se mu zřejmě nejvíce líbilo, bylo vojenské tažení v Itálii.

Italy miloval. Na koncertě pro spojenecká vojska slyšel zpívat Beniamina Gigli a od té doby byl přesvědčen, že žádný jiný tenor na světě nemá tak "čistý" hlas jako on. Viděl Florencii a užasl nad jejími budovami a sochami. A všude, ve všech Italech, se kterými se setkával, nalézal vybrané chování a zdvořilost, které ho udivovalo.

"Děti mají tak vybrané chování", říkával nám, "že si nedovolí vstoupit do místnosti mezi dospělými bez předchozího zaváhání ve dveřích a bez vyslovení otázky *permessione*".

Tento způsob chování, o kterém mluvil, se ve mně odrážel jako ozvěna a do mého vědomí vnesl něco, co bylo uloženo hluboko v mém nitru. Byl jsem neohrabaný plachý chlapec s brýlemi a po tom všem jsem si uvědomil, že ve mně musí být něco z těch Italů, protože já sám jsem neudělal nic, co by mi předtím někdo "nedovolil" a vždy jsem nejprve sám sebe žádal o dovolení, než jsem se pustil do věci, které jsem moc chtěl dělat.

Po skončení školy bych byl rád pokračoval ve studiu na univerzitě. Někdy jsem v přítomnosti otce mluvil o přátelích, kteří tam již byli. Bylo to, jako bych žádal o dovolení zavést předmět hovoru na téma co bych měl dělat já, nastolit otázku mého dalšího studia, ale nikdy jsem se neodvážil zeptat se otce přímo. A proto se jednoduše dne dospělo k závěru, že bych měl už také jít do práce a začít vydělávat peníze. I kdyby otec věděl, že chci dělat něco jiného, nezajímá by se o to. A tak jsem dostal práci pomocníka v místní knihovně.

Když mi bylo dvacet, těžko jsem navazoval známosti s děvčaty a nikdy jsem neměl stálou přítelkyni. Musím přiznat, že se mnou pracovala knihovnice - Eileen bylo její jméno, ke kterému jsem cítil jisté sympatie, a někdy jsme spolu vyměnili pár slov. Jednou jsem ji pozval do kina. Když jsme seděli v přítí křesle, chtěl jsem ji políbit, ale nevěděl jsem, jestli by to dovolila. Nepolíbil jsem ji a už jsme spolu víckrát nikam nešli.

V knihovně jsem svou práci vykonával svědomitě a docela rád bych býval trochu povýšil, ale kdykoliv přišla vhodná příležitost, nikdy jsem nenašel ten správný způsob, jak prosadit svůj nárok, své *permessione*.

Jednu dobu jsem měl zálibu v psaní, což je přirozené pro člověka, který pracuje s knihami, a snil jsem o tom, že bych se mohl stát básníkem. Napsal jsem pár básní a poslal je do časopisu. Byly odmítnuty a já jsem psaní poezie zanechal.

Jednu sezónu mi večery vyplnily hodiny malování. Když odborníci z města chtěli vidět nějaké obrazy pro výstavu, také já jsem předložil dva. Porota je však nevybrala. Nedostal jsem tedy *permessione*, abych se stal malířem a malování jsem zanechal.

Určitě by bylo docela příjemné, kdybych býval odešel z domova a našel si svůj byt, ale až po smrti otce a rok poté, co mi zemřela matka, jsem se cítil natolik svobodný, abych to udělal. Dům jsme museli prodat, aby dědictví mohlo být rozděleno mezi mé dvě sestry, mého bratra a mne. Chodil jsem po městě, navštěvoval různé domácnosti, kteří pronajímali byty, ale mě obavy, abych se jim příliš nevnucoval, znepokojily každý pokus najít si někde svoje místo k bydlení. Nakonec jsem si pronajal pokoj tady v YMCA Young Mens Cristian Association. To bylo před deseti lety. A žiji zde dosud.

Jako bych celý svůj život čekal na *permessione*, na dovolení vstoupit do plnosti života. Vypustil jsem slovo a čekal jsem, ale nikdo mi neodpověděl, ani mně nevybídil, abych vstoupil do místnosti. Ostatní se drali dovnitř, aniž by se někoho ptali. Uchvátili v životě to, co chtěli a žijí plně, uzavírají manželství, mají své domovy, děti, zaměstnání, majetek. Cestují, vyprávějí si, mají přátele.

Já své touhy nosím v sobě. Jsem osamělý a čekám na dovolení, abych jim mohl dát volný průchod. Dokonce i nyní, když tady tak sedím, vidím u vedlejšího stolu ženu. Je asi tak stejného věku jako já a řekl bych, že je svobodná. Rád bych se s ní seznámil. Nechal jsem poklesnout ruce s knihou a podíval jsem se tím směrem, kde sedí, i když jsem měl strach setkat se s jejíma očima. Napůl úst jsem se usmál a odkašlal jsem si - *Permessione?* Nevěnuje mi žádnou pozornost.

Určitě v tomto městě existují i jiní lidé, kteří stejně jako já se ve dveřích zastaví s otázkou "*permessione?*" na svých rtech. Čekáme, čekáme na slovo, pomocí kterého bychom mohli vstoupit do života a začít žít. Možná, že nikdo takový, kdo dává dovolení, neexistuje. Možná, že ani žádná dovolení nepotřebujeme: my jsme zřejmě příliš zdvořilí, příliš způsobní, příliš dobře vychovaní na to, abychom se nejprve nezeptali "*Permessione?*".

Přeložila: Jana Matoušková.

Politický komentářek

*Je velikou škodou, že politické strany, které mají ve svém volebním programu Boha, a že jich je v našem parlamentu po-
žehnaně, neuposlechnou už ani hlas svého Pána, nerespektují historickou pravdu: "Hlas lidu, hlas Boží", když neodhlasovaly návrhy pana prezidenta, za které lid znovu vyšel ze svých domovů.*

Reklama

Ani ne tak z tržních důvodů, ale spíše aby o vás zákazníci věděli, vážení podnikatelé zavědeme v tomto časopise propagační plochy. Informace rádi poskytnou pracovníci redakce. Základní sazba je za 1cm - 10,- Kčs.

Nový radaktor VUT NEWS

Dne 15.2. 1992 byl do funkce redaktora

časopisu jmenován Jaromír Klanica (* 24.4.1966). Po maturitě pracoval jako prodávač, pošťák, úředník a naposledy a nejdéle jako vychovatel společensky nepřizpůsobivých a amnestovaných občanů, externě jako scénograf a výtvarník v Divadle na provázku, navrhuje texty a výtvarnou podobu propagačních plakátů a fi-remních značek. Studuje psychologii při zaměstnání na Masarykově univerzitě v Brně. Z jeho koncepce pro konkurzní řízení vybíráme závěrečnou větu: "Pokusím se, aby časopis byl, jak říká současný klasik, obrovský proti špině a zápachu."

(autor bysty "Klanica" je M. N. Gvozdnyj)

Slovo redaktora

Protože studuji u družební, či konkurenční firmy u "Masaryka", nevím přesně co trápí duši učitele, studenta nebo zaměstnance na VUT.

Proto vás prosím, a to i ve vašem zájmu, abyste se pokusili psát co považujete za důležité v životě vaší akademické obce, či ve vašem akademickém srdci. Dynamice časopisu prospějí spíše kratší a výstižnější texty. Rád bych otiskoval také krátké autorské povídky, protože vím, že v neuniformovaných zemích tvoří součást osobnosti, kromě oficiálních činností, i dětská a tvořivá duše, která ji liší od ostatních.

Kontaktní adresa: Nakladatelství, Technická 2

☎ 746222/91, 743188

Číslo připravil a fotografoval: Jaromír Klanica
Vysázel: ing. Radek Pokorný
Tisk: Nakladatelství VUT